

сила отъ суварии (конници), Гурко не можалъ да узнае. За това той пустижлъ противъ нея единъ взводъ подъ началството на штабсъ-капитана Савина; когато съгледали, че Савинъ иди къмъ тѣхъ, турцитѣ суварии тръгнали на срѣща му. Штабсъ-капитанътъ видѣлъ, че турцитѣ нѣматъ повече отъ 300 души, спрѣлъ се и поченжлъ да гърми върху тѣхъ за да не имъ даде врѣме да се уреждатъ. Тозъ-часъ на Савина дошли на помощъ отъ гората единъ гвардейски полуеткадронъ и единъ дивизионъ драгуни. Турцитѣ разбрали, че нѣма да искаратъ на глава, възседнали по-скоро на своитѣ конѣе и бързишкомъ тръгнали къмъ Търново; това тѣхно отстъпване подъ огъня на рускитѣ конни топове, малко-по-малко се обърнало на бѣгъ. Гвардейскій полуеткадронъ и дивизионътъ на драгунитѣ погнали неприятеля: всичката останжала кавалерия и артиллерия се спуснали подирѣ имъ, а на гората останало само една сотня отъ Донския №. 26 полкъ съ двѣ конни топове да прикриватъ отстъпването, ако станѣло нужно.

Било четире часа подиръ пладне. Войскитѣ на генерала Гурко взели да приближаватъ къмъ Търново. Турцитѣ оставили града, прѣминжли на дѣсния брѣгъ на Янтра и зели да отстъпватъ къмъ Османъ-Пазаръ прѣзъ Елена и Златарица. Тѣ оставили подирѣ си единъ малкъ ариергардъ, който не се противилъ на руската конница, догдѣ дойде до града. Чакъ тогазъ ариергардътъ на туреката войска захванжлъ да гърми съ топове.

Генералъ Гурко заповѣдалъ на своята батарея да излѣзе на позиция, на драгунитѣ да прибързатъ напредъ къмъ града, а на оставения на рѣта свой ариергардъ той испроводилъ заповѣдъ да се присѣдени къмъ отредъ защото било вече очевидно, че неприятельтъ отстъпва и че тукъ нѣмало вече никаква възможность да се върнатъ назадъ.

Подполковникътъ Ореусъ далъ великолѣпна команда